

גלריה גבעון

בגדים לשום איש / מתווה לעסק

נורית דוד, תערוכה בגלריה גבעון, ינואר 2017

עבודות חדשות של נורית דוד עליהן עבדה בשנתיים האחרונות, מצטיינות במעבר מהציור הזו ממדי לעבר התלת-ממד: דוד בנתה כני פוליגל עליהם היא תולה הדפסות דיגיטליות אותן היא מכנה בגדים דו-ממדיים. וכך נורית דוד מתארת את המהלך שביצעה:

בסיפור "העסק המאושר" שכתבתי עבור התערוכה, מופיעה תמצית של מחזה הנו "תוף הבד" שבמרכזו תוף שאינו פוטנטי, שאינו מסוגל להפיק קול. הסיפור עצמו, לעומת זאת, הוא פנטזיה של פוטנציה, חלום על עסק משפחתי מצליח. במקרה שלי זוהי פנטזיה כפולה: גם על משפחה וגם על עסק. בניגוד לסטודיו של אמן שבו עובדים חודשים ושנים בבדידות מוחלטת כשדיאלוג מזדמן לעתים נדירות ועצם הקיום נהיה מוטל בספק, עסק מצטייר כמוקד הומה של תן וקח בתוך העולם הממשי. רעיון העסק יכול היה לצמוח על רקע גילוי היכולות המופלאות של מדפסות הזרקת דיו ותענוג העבודה בתוכנה גרפית ווקטורית על המחשב. פתאום אפשר היה להעמיד מפעל קטן בסטודיו. אמנם המדפסת שלי מוגבלת לרוחב של 33 סמ' אך כמעט ואינה מוגבלת באורך. כך שלצד ציורי שמן על בד, אני מציגה הפעם הדפסות מאורכות על בד אותן אני מכנה 'בגדים דו ממדיים', חלקן תלויות לצד הציורים וחלקן מונחות על כנים שבנתי ב"נגריית" הפוליגל שארגנתי לעצמי בסטודיו. יציאה זהירה ושברירית כזאת אל התלת ממדי, מבטאת מן הסתם אי נחת מהסתגרותו ובידודו של הציור, מהיותו דימוי גרידא. הדפסות נוספות שמוצמדות כחזיתות לבגדי עבודה מוכנים וניתנים ללבישה, הן אולי היציאה הנועזת ביותר לכיוון הממש בתערוכה. ספק רותמות את הציור ללבוש, ספק משתמשות בגוף ככן ציור. הציורים בתערוכה הם המשך ישיר לתערוכה הקודמת "בונרקו חיפה או המודרניזם החיפאי החדש" [גלריה גבעון, 2014] לצד ציור שמן גדול ממדים (195/350 סמ.) שנקרא "אמי כפי שצוירה על ידי פיקאסו ב-1956", יוצגו ציורים שעיקרם מגזרות ויש להם נגיעה לתפירה ולביגוד, כמו גם ציורי פסים המרמזים למסכי הזזה יפניים ומאיירים כל אחד פרק מן הרומאן הקלאסי היפני מן המאה ה-11 "מעשה גנג'י".

בנוסף, יוצג ספר האמן "דגמים ורעיונות" שכולו עבודת יד, הקשור לנושאי התערוכה, במהדורה של תריסר- חתומה וממוספרת.